

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Philippo Dvci Sveviae.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

UNIVERSIS TAM ECCLESIASTICIS
quàm secularibus Principibus Alamannia.

Epist. 141.

AD designandam unitatis concordiam & concordia unitatem quæ inter regnum & sacerdotium esse debet, Moyses in veteri lege regnum sacerdotale prædixit, & Petrus in nova regale sacerdotium appellavit. Mediator quoque Dei & hominum Deus homo Christus Iesus per assumptæ carnis originem de regali simul & sacerdotali stirpe processit secundum ordinem Melchisedech, in æternum Rex pariter & sacerdos, qui secundum Apostolum assimilatus per omnia Dei filio, Rex Salem & sacerdos altissimi legitur existisse. Hi sunt equidem duo gladij, de quibus Dominus satis esse respondit. Hæc sunt duæ speciosæ columnæ in templi porticu constitutæ, quas ambit linea duodecim cubitorum. Hæc sunt in firmamento cæli luminaria duo magna, quæ suis vicibus diem & noctem illustant, videlicet pontificalis auctoritas & regalis potestas; quæ si concordia fuerint amicitia & amica concordia cõunitæ, profectò sol & luna in ordine suo stabunt. Veritatem autem, sicut est vetus, sic esset inveterata scissura quæ tam in sacerdotio quàm in regno & in regno simul ac sacerdotio frequenter evenit; sicut non solum veteribus, sed & novis declaratur exemplis. Summo siquidem Pontifici Aaron in ipso quasi principio Levitici sacerdotij Dathan & Abiron cum Chore ac complicibus suis suscitaverunt scandalum & schisma moverant. Regnum quoque primi Regis Hebræorum Saülis juxta verbum Samuëlis est scissum, inuncto in Regem David filio Vsai; ac demum post obitum Salomonis inter Roboam & Ieroboam divisum est regnum; fanoque pariter & altari constructis, duo sunt vituli aurei constituti, unus in Dan, & alter in Bethel; & sic etiam sacerdotium est divisum. Modernis quoque temporibus divisum est simul regnum & sacerdotium, opposito contra Lotharium Regem Conrado, & contra Papam Innocentium Anacleto. Deinde regno in unitate manente, schisma divisit Ecclesiam, schismatico illo qui se Victorem dicebat Alexandrum catholicum impugnante. Nuper autem viris illustribus, Philippo videlicet & Ottone, ad invicem discordantibus, dum Ecclesia in unitate persisteret, imperium in scissura manebat. De qua profectò scissura quot incommoditates & mala, quot anxietates & pericula imminerent universo populo Christiano, nedum lingua referre, vix mente sufficimus cogitare. Vt enim effectus miseros seu potius miserabiles hujus causæ defectus à publicis calamitatibus ordiamur, hinc impeditur terræ sanctæ succursus, dum trucidantibus se invicem Christianis, sævientibus in eandem Christi non resistitur inimicis; hinc iniquitas oritur, motitur justitia, pietas relegatur, evanescit religio, fides perit, hæreses invalescunt, vastantur segetes, fames inducitur, egestas augetur, committuntur incendia, sacrilegia fiunt, homicidia perpetrantur, truncantur homines, spoliantur viduæ, virgines corrumpuntur, opprimuntur pauperes, itinera obfiduntur, & per malefaciendi licentiam,

terra malefactoribus circumquaque repletur. Super quibus nos, ejus imitando vestigia qui omnium viscera in se gerens aciebat, *Quis scandalizatur & ego non moror*, paterno condolentes affectu, si forsitan summi sacerdotis exemplo, qui reconciliatio factus est in tempore iracundia, hujusmodi possemus reconciliare scissuram, ad restaurandam concordiam in imperio & stabiliendam inter ipsum & Ecclesiam veram pacem diligens studium & operam impendimus efficacem, & ad hoc specialiter exequendum venerabilem fratrem nostrum Hugolinum Officiensem Episcopum & dilectum filium Leonem tituli sanctæ crucis Presbyterum Cardinalem apostolicæ sedis Legatos in Theutoniam destinamus. Quocirca universitati vestræ per apostolica scripta præcipiendo mandamus quatenus eorum salubribus monitis & mandatis humiliter intendentes, tales vos erga ipsos exhibere curetis quod nos devotionem vestram debeamus merito commendare; scituri pro certo quod cum eos inter ceteros fratres nostros merito suæ probitatis specialiter diligamus, quod fuerit eis factum, reputabimus nobis impensum.

PROCESSVS LEGATORVM
apostolicæ sedis.

Hic fuit Legatorum processus. Primò receperunt publice juramentum à Philippo Duce Sæviæ quod pareat universis mandatis Domini Papæ super omnibus pro quibus erat excommunicatus, & sic eum secundum formam Ecclesiæ solemniter absolverunt. Secundò injunxerunt eidem ut dimitteret Brunonem Coloniensem Archiepiscopum, quem in captione tenebat; quem liberè absolutum assignavit eidem ad sedem apostolicam perducendum. Tertiò induxerunt illum ad hoc quod ipse accepit regalia, licet invitus, à Luitpoldo Maguntino intruso, & idem interius spiritualia resignavit in manibus Legatorum. Quarto apud ipsum obtinuerunt cum difficultate non parva ut permitteret Siffidum Maguntinum Archiepiscopum per procuratorem suum in spiritualibus ministrare. Quintò fecerunt ipsum dimittere magnum exercitum quem congregaverat adversus Regem Ottonem. Sextò bis eos ad colloquium perduxerunt tractantes cum ipsis de pace, quam cum consummare non possent, septimò statuerunt inter eos treugas novis anni; & sic tractatum pacis redigentes in scriptis, ad sedem apostolicam redierunt cum nuntiis utriusque.

PHILIPPO DVCI SÆVIÆ.

Postquam absolutionis gratiam per apostolicæ sedis Legatos secundum formam Ecclesiæ percepisti, salutationis & benedictionis tibi litteras destinamus, gratias referentes super iis quæ ad exhortationem nostram prompta devotione fecisti. Sed & nos ad tuum honorem, quantum cum Deo possumus, promptam gerimus voluntatem, sicut dilectus filius frater S... lator presentium Prior domus Camaldulensis, vir providus & honestus, tibi poterit viva voce fideliter intimare, & ea quæ de ore nostro veraciter intellexit, serenitatem tuam rogantes & exhortantes in Domino quatenus ad pacem imperij reformandam diligenter intendas. Hæc breviter & simpliciter tibi scribimus, sicut expedire credimus, ad cautelam. Datum Corneti Kal. Novembris, pontificatus nostri anno decimo.

Epist. 142.

Vide Arnold.
Lubec. l. 7. c. 6.

Epist. 143.

multa damna & opprobria inferentes; nosque non sine multis & magnis expensis seditionem populi potuimus mitigare. Nunc autem adversario tuo sublato de medio, ne contra te alius suscitetur, quamvis nepos ipsius jam tibi adversarium se opponat, diligenti studio præcavimus, ad promotionem tuam efficaciter intendentes, sicut apostolica scripta testantur, quæ pro te diversis personis super variis articulis destinamus. Tu ergo, fili carissime, benignitatem & humilitatem cunctis ostendens, honorem & gratiam exhibeas universis, à sermonibus asperis & injuriolis operibus abstinendo; nec in concessionibus durus, nec in promissionibus sis avarus, fideliter tamen observans utrasque, quia non dabis unum pro mille; immo recipies plusquam mille pro uno. Principes quoque tam ecclesiasticos quam mundanos per idoneam cautionem de omni reddas indemnitate securos, ad gravitatem & consuetudinem regiam reinformans. Personam verò tuam cautè custodias, & torpore deposito, sollicitudinem geras in omnibus vigilantem. Si verò tibi videris expedire, ad consummationem matrimonij jam tractati * securè procedas, super quo nos matri puellæ, Patriarchæ, Aquilegenſi, & Henrico de Calandrino, nec non & Henrico de Masssch, nostras litteras destinamus. Super altero verò conjugio, si tibi & imperio expedire cognoveris, tum nobis non differas beneplacitum intimare, de plenitudine gratiæ nostræ securus quòd ad omnia quæ tibi noverimus profutura diligens studium impendemus & operam efficacem; sicut dilectus filius magister Henricus nuntius tuus regali prudentiæ poterit exponere viva voce, qui diligentiam & sollicitudinem nostram, propositum & affectum quem circa te gerimus, plenissimè intellexit.

ARCHIEPISCOPO ET EPISCOPIS
suffraganeis Magdeburgensis.

Epist. 154.

Cum dissensionis materia quæ peccatis exigentibus hæcenus in imperio pullulavit nimis damnosa fuerit, non tantum Romano imperio, verum etiam toti populo Christiano, nos, qui ad regimen universali Ecclesiæ superna sumus dispositione vocati, diligenti debemus sollicitudine præcavere ne per alienius insolentiam reviviscat quæ per divinum judicium est sublata, quamvis illud crudele facinus detestemur quòd à filiis Belial nequiter est commissum. Quocirca fraternitati vestræ per apostolica scripta mandamus & in virtute obedientiæ distictè præcipimus quatenus ad pacem imperij fideliter intendentes, nullatenus permitatis, quantum pro viribus impedire potestis, ut quisquam de novo eligatur in Regem, ne fiat novissimus error pejor priore. Ut autem omnis tollatur occasio malignandi, nos tam vobis quam aliis Archiepiscopis & Episcopis sub interpositione anathematis auctoritate apostolica interdiximus ne quis alterum inungere vel coronare præsumat; ita ut ipso actu excommunicatus existat quicumque contra hoc apostolicum interdictum de novo præsumpserit inpendere vel suscipere hujusmodi sacramentum; sciatque se dignitatis & ordinis periculum incursum si

quis in hac parte præsumpserit nostrum violare mandatum.

In eundem modum Archiepiscopo & Episcopis suffraganeis Ecclesiæ Maguntana.

In eundem modum Archiepiscopo & Episcopis suffraganeis Ecclesiæ Colonienſis.

In eundem modum Archiepiscopo & Episcopis suffraganeis Ecclesiæ Salzbürgensis.

In eundem modum Archiepiscopo & Episcopis suffraganeis Ecclesiæ Trevirenſis.

In eundem modum Episcopis suffraganeis Ecclesiæ Bremenſis.

Item Patriarchæ Aquilegenſi & suffraganeis ejus.

VNIVERSIS PRINCIPIBVS TAM
ecclesiasticis quam mundanis in Theutonia constitutis.

Cum dissensionis materia &c. usque Quocirca universitatem vestram rogandam duximus & monendam, per apostolica vobis scripta mandantes, & in remissionem peccaminum injungentes, quatenus ad pacem imperij fideliter intendatis, consentientes dispositioni divinæ, quæ circa carissimum in Christo filium nostrum illustrem Regem Ottonem evidenter elucet, eique ad regendum imperium efficaciter assistatis; ne si secus a quoquam damnabili fuerit occasione præsumptum, præter divinam offensam, apostolicam quoque censuram incurrat. Nos enim eidem Regi, quem divino judicio credimus approbando, nostram in hac parte judicium approbante, parati sumus ad honorem & exaltationem imperij favorem & auxilium impertiri, cum credamus quòd & ipse ad honorem & exaltationem Ecclesiæ studium velit & operam adhibere; ita quòd eo faciente qui est actor unitatis & pacis, diebus nostris utrumque per alterum optatum suscipiet incrementum.

ILLVSTRI REGI BOEMIÆ.

Sicut nuntiis & litteris tuis nobis multotiens intimasti, ab obsequio carissimi in Christo filij nostri Regis Ottonis illustris non voluntas, sed necessitas, te subduxit, integram ei fidem servans in pectore, quam non poteris in opere demonstrare. Cum ergo jam ipsa necessitas divino judicio sit sublata, excusationem honestam prætereundum non valeres, si ei de cetero non impenderes auxilium & favorem. Tu ergo, fili carissime, divinæ dispositioni consentiens, quæ causam ipsius Regis evidenti judicio approbavit, nostrum in hac parte judicium approbando, patenter & potenter eidem adhæreas, fidem ei præstitam con se ransillatam, ut per hoc divinam & apostolicam gratiam uberius merearis. Alioquin, præter divinam offensam, apostolicam quoque censuram incurreres, cum eidem Regi nolimus in suo jure deesse, qui sumus omnibus in sua justitia debitores.

In eundem modum nobili viro Langravio Thuringia.

In eundem modum Duci Brabantia, principio sic mutato. Certa multorum relatione didicimus quòd ab obsequio &c.

In eundem modum aliis Principibus qui præfato Regi aliquando adhaeserunt.

Epist. 155.

Epist. 156.

* cum filia
Philippi Beatri-
rice.
Vide infra
epist. 169-178.
181. 182.

Vide An-
not. Lubec. 174.

Epist. 141.